

en nu?

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

en nu?

tiny fischer
& iris van der veen

© 2025 Tekst Tiny Fisscher
© 2025 Illustraties Iris van der Veen
© 2025 Nederlandse uitgave, uitgeverij Samsara, Amsterdam
Vormgeving omslag en binnenwerk steefliefing

ISBN 978 94 93394 48 3
NUR 370/730

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd zonder de uit-
drukkelijke en schriftelijke toestemming van uitgeverij Samsara,
Amsterdam.
www.samsarabooks.com

EN NU?

Dat denkt Schildpad al een poosje.
Hij wordt ermee wakker, gaat ermee naar bed,
en tussendoor spookt de vraag ook door zijn hoofd.

En nu?
En nu?
En nu?

De vraag voelt onrustig,
alsof Schildpad op iets wacht,
maar niet weet op wat.

Het antwoord komt maar niet.
In ieder geval niet zo luid dat Schildpad het kan horen.
Misschien is het op kousenvoeten langs geslopen
terwijl Schildpad sliep, of gaapte,
of net een slokje uit de vijver nam
en hij alleen zijn eigen geslurp hoorde.

‘Ik heb een vraag,’ zegt hij ten slotte tegen Das.
‘En ik vind het antwoord maar niet.’

‘Wie weet vind ik het antwoord,’ zegt Das.
‘of het antwoord mij.’

‘En nu?’ vraagt Schildpad.
‘Hoe bedoel je?’
‘Dat is mijn vraag: en nu?’

‘Aha,’ zegt Das. Hij krabt op zijn hoofd.
‘Die vraag stel ik mezelf ook weleens.
Dan voel ik onrust opborrelen, en wacht ik op iets,
maar op wat?’

Schildpads gezicht licht op.
‘Jij hebt dat dus ook.
Ik voel me meteen al wat beter.’

‘Dat is mooi,’ zegt Das.
Er verschijnt een grijns om zijn snuit.
‘En nu?’

WASBEER WIL NET GAAN SLAPEN,
als iemand in zijn gedachten opduikt
die hij niet eens lang heeft gekend:

Rode Ibis.

Op een dag was zij aan komen waaien,
een beetje per ongeluk, waarschijnlijk.
'Ik dwaalde wat rond,' had ze gezegd,
'en ineens was ik hier.'

Ze bleef een poosje,
tot haar thuisland weer aan haar trok.
Hoe moet dat nou? vroeg Wasbeer zich af,
want hij miste haar al
zodra ze als een rood stipje in de verte

verdween.

Haar rode verenkleed,
haar lange gebogen snavel,
haar voorzichtige stapjes op het gras,
omdat zij moerassig gewend was.

'Moerassig, wat is dat?' had Wasbeer gevraagd.
'Grond waar je in weg kunt zakken,' zei ze.

Wasbeer is nog nooit in de grond weggezakt,
althans, niet letterlijk.
Het gevoel kent hij wél:
dat je in de grond zou willen verdwijnen,
als je je ergens voor schaamt.

Zich schamen doet Wasbeer nu niet.
Waarom zou hij, alleen maar
omdat hij iemand mist?

Hij sluit zijn ogen,
gaapt diep
en fluistert in gedachten:
'Welterusten, Rode Ibis...'

‘IETS VERLOREN?’
Haas roept dat naar Kip die
hevig speurend
als een malle heen en weer rent.

‘Ja!’ roept Kip.
‘Wat?’
‘Tijd!’

‘Tijd?’

‘Ja! Ik was van alles aan het doen,
ik weet niet eens meer wát allemaal,
en nu ben ik dus een heleboel tijd kwijt!’

Ze rent rond alsof ze niet alleen tijd verloren heeft,
maar ook haar hoofd.

‘Ho!’ roept Haas en verspert haar de weg.
Kip kijkt hem ontredderd aan,
laat haar schouders zakken,
buigt haar hoofd,
snikt.

Haas legt een hand tegen haar wang.
‘Tijd laat zich niet kwijtraken,’ zegt hij zacht,
‘die vindt jou wel weer.
Maar moet-ie voor je vliegen of kruipen?’

Hij bedoelt het als grapje,
maar Kip zucht een oneindig diepe zucht,
zoekt steun tegen Haas z'n warme vacht

en fluistert:

'Kruipen...'

